

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἵπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐκτίμησιν ἀξίωτον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΙΔΡΩΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικής δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἔν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΗΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδρίπιδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαΐου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 26

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

—Ναί. Μιά ποῦ ξέρουμε ἀκριβῶς τὴ θέση, ἢ δουλειὰ αὐτὴ δὲ θὰ χρειαστεῖ παρά λίγες ὥρες. Ὅσοι σὲ λίγες μέρες θάχουμε στὰ χέρια μας τὸ θησαυρὸ καὶ θάμαστε ὅλοι ἑκατομμυριοῦχοι. Καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποῦ τὰγαπᾶπολύ, θὰ γίνουν κι' αὐτὰ πολὺ πλούσια. Χαίρομαι γιατί θὰ χριστοῦνε σὲ μένα τὰ πλούτη τους.

—Ἐρχάτε, εἶπε μὲ σοβαρὸ ὄψος ὁ μηχανικός, ὅτι ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν ἀνήκει σὲ μᾶς. Ἔχουμε χρέος νὰ τὸν θέσουμε στὴ διάθεση τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως κι' αὐτὴ θὰ κάμει τὴ διανομὴ πῶς νομίζει.

—Δὲν τὸ ξεχνῶ, ἀπάντησε ὁ ἀρχηγός. Θὰ κάμω ὅ,τι σὰς ἔχω ὑποσχεθεῖ. Σεῖς ὁ ἴδιος θὰ πάτε στὸν κυβερνήτη τὴν εἰδήση τῆς ἀνακάλυψης αὐτῆς.

—Ὅσοι, φηθύρισε μὲ συγκίνηση ὁ μηχανικός, ὥστε μᾶς δίνετε πίσω τὴν ἐλευθερίαν μας;

—Φυσικά, ἀποκρίθηκε ἡσυχᾶ ὁ ἀρχηγός. Τώρα πιά σὰς κρατῶ μὲ μιὰ δύναμη ἰσχυρότερη κι' ἀπὸ τὰ πιδ γερὰ σίδερα κι' ἀπὸ τοὺς πιδ ἀγρίους δεσμοφύλακες.

—Ποιά δύναμη; ῥώτησε ὁ μηχανικός.

—Τὸ κοινὸ συμφέρον ποῦ ἔχουμε, νὰ μοιραστοῦμε αὐτὸ τὸ θησαυρὸ.

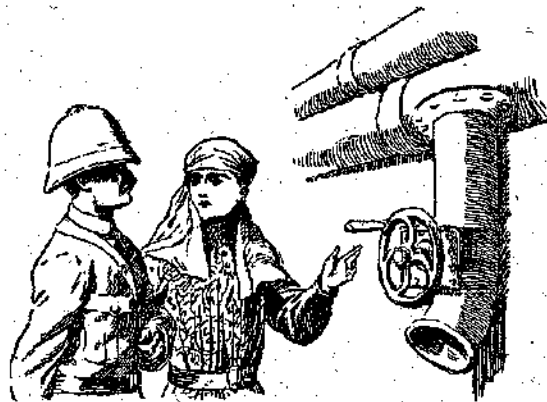
Ἐκαμ' ἓνα χαριτωμένο ἀντίο μὲ τὸ χέρι κι' ἡ νέα χάθηκε μέσα στὴν ὑπέροχη κόκκινη σκηνὴ τῆς.

Ὁ μηχανικός ἔμεινε ἀκεπτικός. Ναί, δὲν ἦταν πιά φυλακισμένος, ἀιχμάλωτος· ἦταν ὅμως δεμένος μὲ τὸ «Σιδερένιο χέρι» σφιχτά. Τὸ συμφέρον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὰ πολλὰ λόγια τοῦ Μάριου.

Ἐκατοντάδες κιλὰ χρυσὰ κι' ἀσημένια νομίσματα μὲ τὴν ἀνάγλυφη προτομὴ ἐνὸς σιαμίτη βασιλιᾶ τοῦ 13ου αἰῶνα, ραβδιὰ ἀπὸ ἀγνὸ χρυσάφι, κουτάκια γεμάτα πολυτίμα πετράδια, χρυ-

«Ἐνα κλειδί ἂν ἀνοίξω...» (Σελ. 206, στ. α').

σὰ ἀγάλματα ἀνεκτίμητα καὶ γιὰ τὴν ὕλική, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀρχαιολογική τους σημασία: αὐτὸς ἦταν ὁ θησαυρὸς ποῦ, μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία τοῦ κόσμου, ἔθγαλαν οἱ ἐργάτες τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ ἀπὸ τὸ γρανίτινο τοῖχο, τὴν ἐπομένη τῆς ἡ-

μέρας ποῦ ὁ κ. Καρινὸ τὸν εἶχε ἀνακαλύψει μὲ τόση ἐπιτυχία, μεταχειριζόμενος τὸ μηχανήμα τοῦ Ταρδιῶ!

Ὁ ἀρχηγός, δείχνοντας τὴν πιδ ἀμεμπτὴ συμπεριφορὰ, ἀπαίτησε νὰ εἶναι παρὼν ὁ μηχανικός σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐξαγωγή τοῦ θησαυροῦ καθὼς καὶ στὴ μεταφορὰ του. Γιατὸ ὁ κ. Καρινὸ, καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ, δὲ γύρισαν στὸ παλάτι τῶν Ἐρσειῶν μ' ἐλέφαντας, ἀλλὰ μὲ ἀραιμάδες. Τὸ ταξίδι τώρα ἦταν μακρὸ καὶ ἀρκετὰ κοπιαστικό. Μὰ ἦταν δυνατό νὰ μὴ φαίνεται γοητευτικὸ στοὺς φίλους μας, ποῦ ἔβλεπαν πραγματοποιούμενα τὰ πιδ τρελλὰ ὄνειρά τους;

—Λοιπὸν, κύριε συνέταυρε, ἔλεγε γελώντας καθὼς πήγαιναν ὁ Φραγκίσκος, εἶσ' εὐχαριστημένος; Δὲ μετανοιώνετε ποῦ ἀκούσατε τὸ μικρὸ μῦθον τοῦ

«Πῶλ - Δεκά»;

Μὲ τὴ Λούση, ὁ γιὸς τοῦ ἐφευρέτη δειχνόταν ἀκόμη περισσότερο τολμηρός. Τώρα δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ κρατῆ ἐπιφυλάξεις. Ἀφοῦ, χάρη στὴ μεγαλοφυΐα τοῦ πατέρα του, ἦταν πλούσιος, ἀφάνταστα πλούσιος, γιατί νὰ μὴ τὸ

πῆ στὴ φίλη του ὅτι ἡ θερμότερη ἐπιθυμία του ἦταν νὰ γίνῃ ἀντρας τῆς μιᾶς μέρας, ἀργότερα, ὅταν θὰ μεγάλωνε καὶ θὰ παίρνετο δίπλωμά του; Τώρα ὁ φίλος μας ἐπρόκειτο νὰ ἐργασθῆ, νὰ ξαναρχίσῃ τίς σπουδῆς του ποῦ τίς εἶχε διακόψει, καὶ θάβλεπαν πιά ὅλοι πῶς θὰ κέρδιζε τὸν καιρὸ ποῦ ἔχασε! Ἡ Λούση ἀκούγε μὲ μιὰ χαριτωμένῃ συγκί-

«Δὲν ἔχω ὥρα γιὰ καρδεντολόγους!...» φώναξε ὁ Μάριος.

νηση τα όρατα σχέδια του φίλου της.

—Μακάρι, του άπαντοσε, μακάρι να γίνης μεγάλος κι' ένδοξος. Μά πρέπει να έργαστής.

Μ' αυτές τις κουβέντες, το ταξίδι σάθηκε γρήγορα κι' ένα βράδυ, κατά τις έξη, το παραβάν βρέθηκε μπροστά στην άρατη είσοδο του υπογείου, που έβγαζε στα μυστηριώδη βασίλεια του Σιδερένιου Χερσιού. Στρατός ολάκερος από λευκούς όπλητες, που περίμενε επίτηδες, ξεφορτώσε τάμια με τη σιωπή τη συνειθισμένη σ' αυτούς.

Κουβάλησαν στους ώμους τους τους σάκκους με το χρυσάφι και τις κάσες με τα πετράδια, γαλήνια κι' αδιάφορα, όπως θα κουβαλούσαν σακκιά με ρύζι. Κοιτάζοντάς τους, ο κ. Καρινύ βεβαιώθηκε άλλη μια φορά, με κάποιο άοριστο φόβο, για την απόλυτη έξουσία που είχε ο άρχηγός πάνω σ' όλους, όσοι του άνηκαν.

—Αν όμως, συλλογίζονταν, ο νέος αυτός (γιατί έξακολουθούσε να τον φαντάζεται άντρα), αν ο νέος αυτός δεν κρατούσε τις ύποσχέσεις τους; —Αν του κάτθανε να κρατήσει μόνο για τον έαυτό του όλο αυτό το θησαυρό και για να μάς ξεφορτωθή, μάς σκότωνε και τους τρεις ή μάς κρατούσ' αλχημολύτους του; Πώς θα μπορούσα εγώ να τα βάλω με την άφανταστη δύναμη του περιεργού αυτού άνθρώπου;

Λές κι' είχε μαντέψει τους φόβους αυτούς του μηχανικού, ο άρχηγός του Σιδερένιου Χερσιού άλλαξε έντελώς στάση μαζί του από τότε που έφτασαν στο παλάτι των Έρειπίων. —Αντί να διατάξη να οδηγήσουν το μηχανικό και τα παιδιά στις άντες φυλακές τους, ή νέα θέλησε να παρευρεθή κι' ο κ. Καρινύ και τα δυο παιδιά στο σιγουράρισμα των θησαυρών. Έλευθέρους, χωρίς κανένα φύλακα ή φρουρό, τους πήρε μαζί της κάτω στα ύπογεια της περιεργής κατοικίας της.

Τά ύπόγεια αυτά ήταν σαμμένα πάνω σε γρανίτη κι' αποτελούσαν ολάκερο κόσμο. Άλλοτε φαίνεται πως ήταν τα θεμέλια κάποιου άρχαίου ναού. Μά τώρα ήταν τακτοποιημένα κι' ανακαινισμένα με τη φροντίδα και με το μοντέρνο γούστο που χαρακτηρίζει όλα τα μέρη αυτής της κατοικίας.

Οι στοές των ύπογειών, κάθε τόσο, κδδονται από σιδερένιες πόρτες με μυστικές κλειδιονίες, που μόνο ο άρχηγός γνώριζε το κλειδί τους. Η νέα έδειξε αδιάφορα τις τεράστιες στοές που άπλώνονταν σ' επέφάνεια πεντακόσιων μέτρων, και είπε:

—Ένα κλειδί αν άνοιξη, μπορώ μέσα σε μισή ώρα να πνίξω όλα τα ύπόγεια στο νερό, κι' όλα να εξαφανισθούν.

Πέρασαν έτσι τρεις —τέσσερες στοές, που στα πλάγια τους ήταν άραδιασμένα

σακκιά με ρύζι, σωροί από πολύτιμα ξύλα, έπιπλα, γουναρικά, τέλος άντικείμενα πολλών και διαφόρων λογίων. Ο μηχανικός ύπελόγησε ότι μέσα σ' αυτά τα ύπόγεια ύπήρχαν έμπορεύματα αξίας πολλών εκατομμυρίων και άναλογίζονταν με τρόμο τί είδους έμπόριο ήταν αυτό που έκανε ή τρομερή εταιρία, πουχε άρχηγό της τον περήφανο κι' όμορφο έντενο νέο. Τέλος σταμάτησαν σε μια στοά στενότατη από τις άλλες, που την έκλεινε μια διπλή πόρτα, όχι σιδερένια, αλλά άτσάλινη. Σε μια άπλη πίεση του άρχηγού, ή πόρτα αυτή διαπλατώθηκε κι' ο κ. Καρινύ είδε ότι βρισκόταν μέσα σ' ένα ύπόγειο θησαυροφυλάκιο, σαν αυτά που έχουν οι μεγάλες Έραπέζες στην Έβρώπη.

Πάνω στους γρανίτινους τοίχους ήταν κολλημένα σιδερένια χρηματοκιβώτια. Ένας φρουρός άγρυπνούσε σε μια σκοπιά. Ο άρχηγός έκαμ' ένα νόημα κι' ο φρουρός άνοιξε αυτά τα χρηματοκιβώτια, που μερικά είχαν μάτσα χαρτονομίσματα και τίτλους κάθε λογής, καθώς και χρυσάφι. Μέσα σ' αυτά τα χρηματοκιβώτια τοποθέτησαν με τάξη τους θησαυρούς. —Όταν τέλειωσε ή έργασία αυτή, ο άρχηγός γύρισε στον Καρινύ και του είπε:

—Ηθέλα να ιδής με τα μάτια σας που είναι τοποθετημένη ή περιουσία αυτή, που το ένα μέρος της άνηκει σε μάς, και το άλλο στην κυβέρνηση του Κάμποτζ. Μπορείτε να βεβαιώητε ότι είναι πολύ σίγουρα φυλαγμένη.

Ο κ. Καρινύ ύποκλήθηκε άκούγοντας την τιμιότατη αυτή δήλωση. —Αν δεν κυριεύονταν κι' αυτός σιγά —σιγά από τη μαγική επίδραση που έλασκος πάνω σ' όλους ο παράξενος αυτός νέος, θάλεγε κάτι που είχε στο του του. Θάλεγε δηλαδή, ότι, όταν βάζουν κάπου την περιουσία σας για να την φυλάξουν, σας δίνουν και μια άπόδειξη, ένα κλειδί κι' ένα χαρτί έλευθέρου εισόδου στο θησαυροφυλάκιο. Μά δεν το είχε σκεφθεί καλά —καλά, όταν ο άρχηγός έξακολούθησε:

—Άδριο, είπε, γίνεται το έντησιο συμβούλιο της εταιρίας μας. Έχω χρέος να ανακοινώσω στους συνταίρους μου το σημαντικό γεγονός και να τους ζητήσω τη γνώμη τους για τη χρησιμοποίηση του θησαυρού. Σε δυο μέρες, καθώς σας το ύποσχέθηκα, θα σας άφρω έλευθέρους, και τότε θα πάτε να άναγγέλετε στην κυβέρνηση της Ίνδοκίνας την άνακάλυψη του θησαυρού σ' άνεξερεύνητα έρείπια του Άγκόρ. Ο κυβερνήτης τότε θα δρίσει έναν όπάλληλο για ά εκτιμήση το θησαυρό και να τον καταλάβη εν όνόματι της κυβερνήσεως. Μετά το συμβούλιο, θα σας πω όλες τις λεπτομέρειες.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ

Μές στη σιγαλιά, Όυτε μιά λαλιά Μόνο τα κουδούνια μουμουρίζουν Κι' είν' ένα γλυκό Ναυνοριστικό Μούριμορο που όλόγυρα ακοορίζουν.

Μές στη σιγαλιά, Όυτε μιά λαλιά Μόνο το κουδούνισμα ως νεράκι Γάργαρο άνηχει Μέσα στην ψυχή, Λές γλυκογελιά μικρό άγοράκι.

Μές στη σιγαλιά, Λές γλυκά βιολιά Κι' έχουνε δονήσει τον άγέρα. Νύχτα κοι σιγή, Και δέ θέλω ή άδύη Νύρθη να μου φέρη την ήμέρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΑΝΗΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΛΛΗ, 17 χρονών. ΜΑΧΗ, συνομιλήτρια φίλη της. ΝΙΚΟΣ, 14 χρονών, άδελφός της Έλλης. ΜΑΡΙΑ, 16 χρονών, ύπηρέτρια.

Στην Ίσπανη της Έλλης, στο Φάληρο.

(Σαλονάκι όμορφοστολισμένο. Στο βάθος μεγάλη τζαμόπορτα. Δεξιά άλλη πόρτα. Ένα ντιβάνι, τραπέζι, πολυθρόνες κι' άλλα. Άριστερά μια τουαλέτα. Πλάι της, σ' ένα τραπέζι, άκουμπισμένα δυο κορτσιόσικα καπέλλα. Το ένα απ' αυτά κόκκινο. Δεξινά τελευταίας Άποκρίας. Η Μάχη κι' ή Έλλη κουβεντιάζουν. Ο Νίκος, καθισμένος πάνω στο ντιβάνι, φυλλομετρά ένα βιβλίο.)

Μάχη.—Έλα, καίμενη Έλλη. Κάνε πιό γρήγορα. Κοντέδουν έφτά κι' έπρεπε ναμάσσε από τις πέντε πηγαίμενες.

Έλλη, (που σιγουρίζεται στον καθρέφτη).—Νά! Δυο λεπτά ακόμα και τελείωσα. Κι' έπειτα ή δεσποινίς Δήμα δέν φάνηκε ακόμα.

Μάχη.—Η Τίνα δέν σου μήνυσε τίποτα; Έξερεις αν θάρθει;

Έλλη.—Λείπει ο Μάρτης απ' τη σαρακοστή. Πέρασε το πρωί να μου ζητήσι αν είχα να της δανείσω ένα λαμέ για το κεφάλι της.

Νίκος, (που ως τα τώρα φυλλομετρούσε το βιβλίο).—Πές και τ' άλλο, Έλλη.

Έλλη.—Πο;ό;

Νίκος, (γελώντας).—Έλα ντέ! Το έσχασες; Για το Μίμη. Έξερεις, Μάχη, θά τη συνοδεύει κι' ο εύγλωττότατος ξαδελφούλης της.

Έλλη, (με προσποιητό θυμό).—Έλα! Μην άρχίσεις πάλι τα ίδια, γιατί δέν έχουμε καμμιάν δρεξη ν' άκοουμε τις χρωάδες σου. Τ' άκουσ;

Νίκος, (συνεχίζοντας, με προσποιητή λεπτή και συστή φωνή).—Ω! δεσποινίς. Χάρηκα πολύ. Η κυρία μητέρα σας πως περνά; Χτές το βράδυ

στο τραπέζι μιλούσαμε άκριβώς για σας.

Έλλη, (θυμωμένα).—Σε παρακαλώ να πάψεις, Νίκο. Φαίνεται πως έσχασες το βρισίδι της περασμένης Κυριακής. Πάντα ο ίδιος θέσαι. Γιατί δηλαδή; Τι γελοίο βλέπεις; Πώς είναι τάχα ο Μίμης λίγο ψευδός; Όπως δηλαδή μπορούσε να σου και σ' το ίδιο κι' εγώ κι' ή Μάχη κι' όλος ο κόσμος!

Νίκος, (πειραχτικά).—Α! όχι! Έσύ ψευδή μάλιστα! Έγώ ποτέ, κυρία μου! Γιατί κι' αν ήμουν, θα το διόρθωνα.

Έλλη.—Όπως διόρθωσες τα τόσο σου άλλα. Και κοιτάξε μην έξακολουθήσεις, γιατί σίγουρα θάχεις κανένα νέο βρισίδι το βράδυ. Κατάλαβες; —Αν δέν πάψεις θα τα πω όλα στον πατέρα.

Νίκος, (σηκώνεται και ύποκλίνεται).—Όπως δρίζετε, δεσποινίς μαρκησία! (πηγαίνοντας προς την πόρτα του βάθους, πειραχτικά στην Έλλη).—Θά σας περιμένω στην τραπέζια! (φεύγει.)

Μάχη.—Κάθεσαι και σ' και μάλωνεις για ξένες έννοιες.

Έλλη.—Δέν είναι έτσι, Μάχη. Έχει κανανήσει πιό σωστή πηγή. Να μη δει κανένα να έχει τίποτα κουσούρι. Άμέσως ζούπ! Κι' έπειτα καταλαβαίνεις πως δέν είναι και τόσο ευχάριστο αυτό. (Μπαίνει ή Μαρία.)

Μαρία, (δειλά και συσταλμένα).—Δεσποινίς Έλλη, είπε ή μητέρα σας θέλει να σας δει προτού φύγετε.

Έλλη.—Καλά, καλά. Πές της πως έρχομαι άμέσως.

Μαρία.—Μάλιστα, (κάνει να φύγει.)

Έλλη.—Άκουσε, Μαρία. —Αν τυχόν περάσει ή Νίνα στο διάστημα που θά λείπουμ, της λές πως μάς προσάλεσαν στο κυρίου Σταύρου. Θά την περιμένω αύριο. Στη δεσποινίδα Δήμα λές σαν θάρθει πως την περιμένουμε έδω.

Μαρία.—Μείνετε ήσυχη. (Κοιτάζει την Έλλη και την Μάχη με κάποιο θαυμασμό κι' έκσταση. Άνημένα.) Μηπως θέλετε να σας βοηθήσω σε τίποτα;

Έλλη.—Όχι, ευχαριστώ! Τελείωσα.

Μαρία.—Έλεγα μήπως θέλετε να σας πιάσω στο...

Έλλη.—Στό;...

Μαρία, (μετανοώνοντας).—Τίποτα. (Φεύγει άργά —άργά από την πόρτα του βάθους. Οι δύο φίλες την κοιτούν με κάποια έκπληξη.)

Μάχη.—Πήρατε καινούργια διηρέτρια;

Έλλη.—Ναι. Μας την έφεραν την περασμένη βδομάδα. Είναι προσφυγούλα από τη Σμύρνη. Έξερεις πως τη λυπάμαι! Φαντάσου, πέρασε τόσοσ καιρός απ' την καταστροφή και δέν μπόρεσε ακόμα να συνέλθει... Πολλές φορές στέκομαι και την κοιτώ να κάθεται ώρες ολόκληρες πάνω στο πε-

ζούλι της τάρτσας και να κοιτάζει λυπημένα και σκεφτικά στο βάθος τ' άνοιχτού πέλαγού, λές και ζητά να ξεχωρίσει κάτι μέσα από την ομίχλη πουνα άκουμπισμένη στις ράχες των βουνών. Κι' όταν μ' άντιληφτεί, προσποιείται τάχα πως θέλει να κοιτάξει το ρολόι του σταθμού, ενώ προσπαθεί με τις άκρες των χειρών της να σφουγγίσει κάμποσα δάκρυα...

Μάχη.—Την καίμενη. Κι' είναι τόσο συμπαθητικά...

Έλλη.—Ποιός ξέρει κι' αυτή. Πόσο τη συμπαθώ. Και κάτι άλλο. Όσοσ φορές τη ρωτώ, να μου πει κάτι για το σπίτι της, για την παλιά της ζωή, πάντα προσπαθεί κάτι να βρει για να ξεφύγει. Το μόνο που μάθαμε από κείνον που μάς την έφερε, είναι πως έμεινε ολομόναχη. Κανείς δέν μπόρεσε να μάρθει, να της φέρει μιάν είδηση για τους

δικούς της. (Παίρνει ένα καπέλλο από το τραπέζι και το βάνει.) Κι' αυτό! Δέν ξέρεις πως με στενέβει. Συλλογιέμαι πως θα το φορέσω πάλι απόψε!

Μάχη.—Γιατί δέ βάνεις το κόκκινο; Είναι πιό καλό. Και σου πήγαίνε τόσο όμορφα προχτές που το φορούσες.

Έλλη.—Όχι αυτό! Όχι. Ναι... Καταλαβαίνω πως μου πάει καλύτερα. Μά δέν ξέρω... Δέν μπορώ να το φορέσω. Μόλις πάω να το βάλω με πιάνει ένας πονοκέφαλος, μια ζάλη. Αισθάνομαι να μου φεύγει όλη μου ή εδθυμία. Λές κι' είναι κάτι που έγινε για να σκεπάζει τη χαρά μου.

Μάχη.—Μά τί είναι αυτά, Έλλη; —Αν σ' άκουσε κανένας, δέν ξέρω κι' εγώ τί θάλεγε. Νομίζει κανείς πως παραμιλάς από πυρετό. (Άκολουθεί)

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

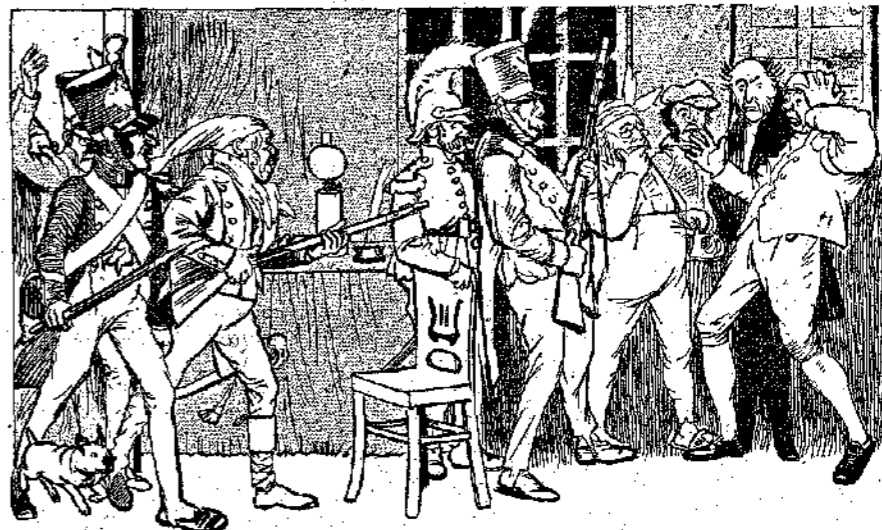
Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΔ'.

—Ροοοο! πλάιν! οαταπλάιν!... ροοοοο!... Τί είναι, καλέ; Το ταμπούρο. Χτυπά το ταμπούρο για να ξεπνήσουν και να όπλισθούν οι ένδοφρουροί.

Και σε λίγο να τους όλοι στο Δημαρχείο. Μερικοί δέν προφτάσαν καλά —καλά να ντυθούν, όπλισθησαν όμως σαν άστακοί. Είναι τόσο γενναίοι, τόσο

πρόθυμοι! Κι' όταν ο άρχηγός φανάζει «στα όπλα!», αυτοί τράπαζουν όπως είναι και τρέχουν...

Στη μεγάλη σάλα του Δημαρχείου είναι τώρα μαζεμένοι όλοι: ο κύριος δήμαρχος, ο κύριος φρούραρχος, ο λοχαγός των πυροσβεστών... Με λίγα λόγια και με πολλή ψυχραιμία, ο ταγματάρχης Μπαμπούμιας τους έξηγησε τα συμβάντα και τους οδηγεί τι πρέπει να κάμουν.

—Η πατριδα κινδυνεύει, τους λέει στο τέλος, κι' απαιτεί από μάς όλους να τη σώσουμε. Αυτή ή Άρκούδα, αυτή ή Άράπα...

Άλλά δέν προφταίνε να τελειώση.

Άσπρος σαν το πανί, πληγωμένος, καταφοβισμένος, έλεεινός, εισβάλλει άξαφνα στη σάλα... ο Φακίς.

Μάλιστα, ο Φακίς, ο παλιός στρατιώτης, ο παλλικαρός, ο άμαξάς των δεσποινίδων Παγιασάνου. (Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Αγαπητοί μου,
ΜΟΛΙΣ γύρισα απέξω κι είμαι παραχαλιτωμένος... Τι φοβερή πολυκοσμία τώρα στους κεντρικούς δρόμους των Αθηνών, τί άμάξια, αυτοκίνητα, τράμ, κάρρα και καροτσάκια — πρό πάντων στο δρόμο μας, — διαίθρια μαγαζιά! Και φωνές, στίβαγμα, σπρωξίδι, σφυρίχτρες, κουδούνια, κρότοι, κακό. Κάθε τόσο πρέπει να στέκεσαι ως να περάση μια άτέλειωτη, αδιάσπαστη σειρά τροχοφόρων. Και σά να μ'ην έφτανε έλο αυτό το πλήθος, είναι κι' ή κατάνσταση των δρόμων ή έλεεινός. Άλλο χτίζουν, άλλο γκρεμίζουν, άλλο σκάδουν, άλλο ξηλώνουν, άλλο μπαλώνουν. Σε κάθε βήμα, βλέπεις χρώματα, χαντάκια και σωλήνες. Είναι οι «έργασίες» της Έταιρείας Ούλαντ που θά φέρη στην Αθήνα τή θάλασα!

Θάχετε βέβαια άκουσει για τήν καινούργια αυτήν ύδρευση της ξερής κι' άνυδρης πρωτεύουσάς μας: Με μια μεγάλη εγκατάσταση μηχανών και σωλήνων, το θαλάσσιο νερό, από το Φάληρο, θ' ανεβαίη στην Αθήνα. Μ' αυτό θά καταβρέχονται οι δρόμοι, θά καρρίζονται οι ύπνομοι και θά τρέφονται τα λουτρά. Θά λείπει ή σκόνη, ή άποφορά, το μικρόδιο, ή βρώμα, ή άρρώστεια. Και θά γίνη μια μεγάλη οικονομία στο άλλο νερό, το πόσιμο και το ποτιστικό. Η φτωχολογιά δέν θά σκοτώνεται γύρο στη στείρα, τη φυλάργυρη βρύση της γειτονιάς όπως σήμερα. Θά πιη τώρα, θά ζήση κι' ο κακόμοιρος ο Έθνικός Κήπος που κινδυνεύει να ξεραθί έλος. Καλάκι της κι' ή άναστάτωση αυτή των δρόμων, αν πρόκειται να μ'ης φέρη τέτοιο καλό!

Επιτέλους βγήκα στην όδον Σταδίου. Είναι ή κυριότερη άρτηρία της μεγάλης αυτής κυκλοφορίας. Δέν υπάρχει Αθηναίος που να μ'ην τήν περάση μια φορά τουλάχιστο τήν ήμέρα. Κι' εκεί πιά θά τα ίδη και θά τα μάθη όλα: "Ο,τι γίνεται, ε,τι θά γίνη κι' ε,τι έγινε ακόμα... Οι τοίχοι είναι γεμάτοι ρεκλάμες: Τι παίζουν τα θέατρα, τί δημοσιεύουν οι παλιές εφημερίδες, ποιά καινούργια θά βγη, ποιά γιορτή, ποιό κοντσέρτο, ποιά φιλανθρωπική παράσταση, ποιός έρανος, ποιά αγορά, ποιό λαχειο θά γίνη, τά βλέπει κανείς όλα, με πελώρια και πολύχρωμα γράμματα στους τοίχους της όδου Σταδίου. Ακόμα και το τί έγινε, γιατί πολλές φορές μένων παλιές ρεκλάμες κολλημένες, ξεχασμένες σε κάποιους τοίχους, όπως έμειναν μια έβδομάδα κρεμασμένα στους στύλους και τα φεύτικα εκείνα λουλούδια που ρεκλαμαρίζαν

τήν πολυβρόλητη έορτή των άνθρών... "Αλλ' αυτές οι ρεκλάμες που βλέπω στους τοίχους του Ύπουργείου των Οικονομικών, ώρισμένως είναι φρέσκα: Ναι, ναι, δέν τις έχω ξαναδεί. Και χαζεύω τώρα μπροστά τους. Είναι έλο ζωγραφίες με χρώματα που από κάτω διαβάσει κανείς από λίγα λόγια... Έδώ βλέπω δυό παιδιά, έν άγόρι κι' ένα κορίτσι. Στά μανίκια τους έχουν από έναν κόκκινο σταυρό. Σφίγγουν τά χέρια. Κι' από κάτω διαβάσω: «'Ας είμαστε λοιπόν φίλοι!». "Ε, καλά, τί σημαίνει αυτό; "Ήταν έχθροί τ' άγόρια με τά κορίτσια και τώρα συνομολόγησαν φίλια; "Όχι, όχι. Το κορίτσι της ζωγραφιάς και το άγόρι είναι μέλη του Έρυθρού Σταυρού της Νεότητας. Έκτός από το σήμα, με πληροφορεί και μια έπιγραφή από πάνω.

Νά τώρα κι' έν' άγόρι μονάχο του, καιτισμένο μπροστά σ' ένα τραπέζι. "Ο μικρός αυτός σταυροφόρος κάνει τήν άλληλογραφία του, — μεγάλη, καθώς βλέπω, άλληλογραφία. Και λέει με καμάρι: «'Εχω φίλους σ' έλο τόν κόσμο!» "Ο Έρυθρός Σταυρός της Νεότητος θά είναι, φαίνεται, διεθνής... Νά πιά εκεί κι' ένας μπεμπές στο μπαλάκι του. Τόν παραστέκει μια μικρή σταυροφόρα που μάς βεβαιώνει ότι τού λουτρού είναι χαρά και ύγεια... Κι' άλλη ζωγραφιά ύστερα, κι' άλλη... Κι' έλες με τήν έπιγραφή «'Ερυθρός Σταυρός της Νεότητος». Τι συμβαίνει λοιπόν; Μια μεγάλη, ή μεγαλύτερη απ' έλες, με πληροφορεί. Παριστάνει μια γυναίκα με άσπρη σκούφια σε στάση ίκετευτική. Κι' από κάτω γράφει: «Βοηθήσατε τόν έρανον του Έρυθρού Σταυρού τήν Δευτέρα, 24 Μαΐου»...

Αυτό ήταν! Φυσικά, δέν μπορούσε να γίνη χωρίς λόγο μια τέτοια μεγάλη και πολυδάπανη ρεκλάμα. Τα έξοδα θά βγούν: Θά κάμουν έρανο γι' αυτόν τόν Έρυθρό Σταυρό της Νεότητος. Θά κάμουν, νομίζω, και μια γιορτή στο Στάδιο, γιατί βλέπω στη μέση και μια μεγάλη ρεκλάμα με το μαρμαρένιο άμφιθέατρο... Μαθαίνω ακόμα πως έχουν όποχρεώσει κι' όλα τά θέατρα και τά κίνηματοθέατρα, να δώσουν, τή Δευτέρα το βράδυ, παραστάσεις ύπέρ του Έράνου. Θά μαζεύουν λοιπόν πολλά. Κι' αφού βγούν τά έξοδα, το υπόλοιπο θά περάση στο ταμείο του Έρυθρού Σταυρού της Νεότητος, που ο σκοπός του είναι, αν δέν σφάλω, να βοηθή και να ανακουφίση τά φτωχά παιδιά, — να τους κάνη ρούχα και παπούτσια δταν δέν έχουν, να τους χαρίση βιβλία και γλυκά, να τά στέλνη σ' έξοχες, να τους κάνη μπάνια και να τους δίνη φάρμακα δταν είναι άρρωστα.

Καλός κι' άγιος αυτός ο σκοπός, — ποιός λέει; Άλλά φοβάμαι μήπως δέν

μαζευθούν άρκετά απ' όλη αυτή τή φασαρία. Δυσκιστώ πολύ δταν βλέπω πολλές ρεκλάμες. "Ετσι κι' οι «Φίλοι των Αθηνών» χάλασαν τόν κόσμο μ' εκείνη τή γιορτή που έκαναν στο Ζάππειο. Τι ρεκλάμες; τί κλεισιμο όλων των κέντρων για να μ'ην έχη ο κόσμος να πάη άλλου; τί έξέδρες; τί ζώνες; τί γυρλάντες;... Κοσμοχαλασιά σάς λέω. Άφίνω δα τόν έρό σκοπό: ή Άεροπορική Άμυνα! Κι' όμως το αποτέλεσμα μηδαμινό: Έξοδα εξακόσιες — έσοδα πεντακόσιες — έλλειμμα ένατό χιλιάδες. Δηλαδή μια μεγάλη τρύπα στην... άέρα. (Κι' έπειτα παραπονιόμαστε μεϊς για τήν παράσταση ύπέρ του Μνημείου του Πελέμη...) Γι' αυτό, σάς λέω, δέν έχω πεποίθηση. Έδώ στην Ελλάδα, όσο πιά καλός, όσο πιά άγιος είναι ο σκοπός, τόσο πιά άσχημα τά καταφέρνουν. Μια γιορτή όμως ιδιαιτεκή, — ένας χορός άξαφνα που τόν κάνουν για τήν τσέπη τους δυό-τρεις έπιχειρηματίες, — μπορεί να φέση έκατομύρια. Πού θά πη ότι δέν ξέρουμε ακόμα να ενεργούμε έλοι μαζί για έναν άνώτερο, γενικό σκοπό, θεωρώντας τόν σάν άτομικό, δικό μας.

"Όσο για τόν «Έρυθρό Σταυρό της Νεότητος», περιμένο περισσότερες πληροφορίες από τά Διαπλάσσοιλα δσα έχουν γίνει μέλη. Θά γράψουν βέβαια στη Διάπλαση για τή συμμετοχή τους στον Έρανο ή στην Έορτή, για τίς ενέργειές τους και για τ' άποτελέσματα. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για τήν «Διάπλαση» από τόν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνεχσία από το προηγούμενο —

Θ.

Πρώτη εμφάνιση του Μπελεζαίη

"Έν' άπόγεμα, ο Νταζαρτόν κι' ή "Ιδα έλειπαν στο χωριό, όπου είχαν πάει να δούν και λίγο κόσμο. "Ο Τζάκ, μονάχος στο σπίτι με τήν κυρά-Παγώνα, τριγύριζε χωρίς να κάνη τίποτα και στεναχωριόταν. Δέν μπορούσε να πάει κι' αυτός στο δάσος, γιατί από στιγμή σε στιγμή θάρχόταν μεγάλη βροχή καλοκαιρινή. "Ο ουρανός ήταν φορτωμένος σύννεφα βαριά που άστραφταν και βροντούσαν, κι' ή σκοτεινιασμένη κοιλάδα, βουδή, έρημη, είχε τήν άκίνησία εκείνη της άναμονής που παρουσιάζει ή γή στις άτμοσφαιρικές αλλαγές.

"Η γυναίκα του δασοφύλακα, που παρατήρησε τή στενωχώρια του παιδιού, κοίταζε μια στιγμή τόν ουρανό και τού είπε:

— Ξέρετε, κύριε Τζάκ, δέν θά βρέξη ακόμα. "Ως που ναρχίση, μπορείτε, αν θέλετε, για να διασκεδάσετε, να

πάτε έξω να μου μαζέψετε λίγο χορτάρι για τά κουνέλια.

"Άλλο που δέν ήθελε κι' ο Τζάκ. Άρκαζε ένα καλάθι, έτρεξε στο δρομάκι, ως τήν άρχή του μεγάλου δρόμου του Κορπιμέγ κι' εκεί άρχισε να μαζεύη από τούς δχτους τά πιά φρέσκα χορταράκια.

"Ο δρόμος του χωριού άπλωνόταν έσο έφτανε το μάτι ίσιος, πλατύς, άστρος, σκονισμένος κι' έρημος. Ούτε άμάξι περνούσε κεινη τήν ώρα, ούτε κάρρο, ούτε άνθρωπος.

"Άξαφνα, εκεί που ο Τζάκ έκανε βιαστικά και γρήγορα τή δουλειά του, γιατί οι άστραπές κι' οι βροντές, δυνατότερες όλοένα, έδειχναν πως ή θύελλα πλησίαζε, άκουσε κοντά του μια φιλή και μονότονη φωνή:

— Καπέλλα! καπέλλα! καπέλλα!

Κι' έπειτα, πολύ πιά χαμηλά:

— Παναμάδες! παναμάδες! παναμάδες!

"Ήταν ένας από τούς γυρολόγους εκείνους που τρέχουν από χωριό σε χωριό, φορτωμένοι στη ράχη τήν κραμμάτια τους. Αυτός είχε στους ώμους του ένα μεγάλο πανέρι γεμάτο ψάθινα καπέλλα κοινά, που σχημάτιζαν, τ'όνα πάνω στάλλο, μια στίβα ψηλή. Περπατούσε δύσκολα, κουτσάλινοντας και πονώντας σάν πληγωμένος. Είχε πολύ μεγάλα πόδια, σφιγμένα σε κάτι κίτρινα χοντροπάπουτσα που θά τόν έστένευαν χωρίς άλλο.

— Καπέλλα! καπέλλα! καπέλλα!

"Άλλά για ποιόν φώναζε ο κακόμοιρος αυτός; Για τούς άκίνητους δχτους του δρόμου, ή για τά πουλιά που είχαν κρυφτεί στα φυλλώματα, τρομαγμένα από τίς βροντές; Σπίτι δέν φαίνόταν πουθενά.

Φωνάζοντας ώστόσο, είχε καθίσει σ' ένα σωρό από πέτρες... (Σελ. 209, στ. α.)

Και νά, τώρα περπατούν μαζί, σκαρφάλώνουν βιαστικά το δρομάκι με τά χαλίκια, φεύγοντας τή θύελλα που τούς κυνηγούσε. "Ο γυρολόγος έτρεχε όσο μπορούσε, σηκώνοντας σε κάθε βήμα τά πόδια του, λές και τόν έκαιγαν τά χαλίκια που πατούσε.

κοίταζε με κάποιο φόβο, του χαμογέλασε. Το χαμόγελο αυτό, που τόν γεμισε ζαρωματίες, τόν έκανε πιά άσχημο. Μά ήταν τόσο αγαθό, τόσο φιλικό, που ο Τζάκ ήσυχασε άμέσως κι' άφοβα έξακολούθησε το χορταλόγημα.

"Άξαφνα, μια βροντή μεγάλη συγκλόνησε τόν ουρανό και τήν κοιλάδα. "Ο άνθρωπος σηκώθηκε, κοίταξε τά σύννεφα και μ' άνησυχία ρώτησε τόν Τζάκ, που κι' αυτός είχε σηκωθεί με τή βροντή, αν τού χωριό ήταν μακριά.

— "Ως ένα τέταρτο της ώρας, τού άποκρίθηκε.

— Άχ, θέ μου! έκαμε ο γυρολόγος δέν θά προφτάσω πριν πάση ή μόπρα. Θά μου βραχούν τά καπέλλα. Πήρα

πολλά σήμερα κι' ο μουσαμάς μου είναι μικρός για να τά σκεπάση όλα... "Ο Τζάκ τόν λυπήθηκε. Το νυχτερινό του έκαίνο ταξίδι τόν είχε κάνει πολύ εύπλαχο στους φτωχούς όδοιπόρους της έσοχής.

— "Εί καπέλλα! καπέλλα! φώναζε στο γυρολόγο που είχε ξεκινήσει κουτσάλινοντας με τά στραβά του πόδια. "Αν θέλεις, το σπίτι μας είν' εδώ κοντά. Μπορείς να προσφυλάξης τά καπέλλα σου.

"Ο κακόμοιρος δέχτηκε πρόθυμα. Νά γλυτώση τουλάχιστο τούς παναμάδες του που δέν έσηχαναν βροχή...

Και νά, τώρα περπατούν μαζί, σκαρφάλώνουν βιαστικά το δρομάκι με τά χαλίκια, φεύγοντας τή θύελλα που τούς κυνηγούσε. "Ο γυρολόγος έτρεχε όσο μπορούσε, σηκώνοντας σε κάθε βήμα τά πόδια του, λές και τόν έκαιγαν τά χαλίκια που πατούσε.

— Πονάς; τόν ρώτησε ο Τζάκ. — "Ω, ναι, πάντα! Με στενεύουν τά παπούτσια μου. Έχω μεγάλα πόδια,

βλέπεις, και δέν βρίσκω παπούτσια να μουβρονται. Καιμό τόχω να κάμω ένα ζευγάρι παραγγελιά, στο μέτρο μου, ίσα-ίσα. Μά πού! αυτό θά γίνη άμα πλουτήσω...

Και δυνατότερα, μα το ίδιο μελαγχολικά:

— Καπέλλα! παναμάδες!...

"Έφτασαν έτσι στις Καστανούλες. "Ο γυρολόγος άφησε στην είσοδο το φορτίο του και στεκόταν εκεί ταπεινά.

"Ο Τζάκ όμως ήθελε και καλά να τόν μπάση στην τραπεζαρία.

— Έλα μέσα!... τού έλεγε. Κάθησε δω... Νά σου δώσω να πιης κι' ένα ποτηράκι κρασί, να φας και κάτι τί, αν πεινάς... Έλα!...

"Εκείνος δέν ήθελε, άντιστεκόταν. Στο τέλος όμως υποχώρησε.

— Αφού επιμένεις, είπε με το αγαθό του χαμόγελο. Προτύτερα έφαγα λίγο ψωμί στο χωριό, μα δέν μπορώ να πω και πως είμαι χαρτάτος...

"Η κυρά-Παγώνα, που σά χωριότιοσα και γυναίκα δασοφύλακα, δέν έχώνευε καθόλου τούς γυρολόγους και τούς άλγες, ζόνιας τά μούτρα της. Μά θέλοντας και μη, έβαλε στο τραπέζι ένα καρβέλι ψωμί κι' ένα κανατάκι κρασί.

— "Ωραία! είπε ο Τζάκ. Φέρε τώρα και μια φέτα ζαμπόνι.

— Μά... ο κύριος δέ θέλει να πειράζουν το ζαμπόνι του, μουρμούρισε ή κυρά-Παγώνα.

— Καλά, καλά, άποκρίθηκε ο Τζάκ. Φέρε σ' κι' έννοια σου!

Τού άρρεσε τού μικρού να κάμη λίγο και το νοικοκύρη. "Η ύπηρέτρια άναγκάστηκε να ύπακούση. "Επειτα όμως, σοβαρή, μούτρωμένη, τραδήχτηκε στην κουζίνα της. (Άκολουθεί)

ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Το πρώτο στο παραθύρι βλέπω και μεθ'ό του Μαγίου το πανηγύρι το ξανθό.

Σπαθωτά τά χελιδόνια με φωνές πετούν και περνώντας τά μπαλκόνια χαϊφετούν.

Μια κοτσιούλα πάρα-πέρα τά μικρά πουλιά με στοργή σάν μια μητέρα προσκαλά...

Και ψηλά στον ζαφειρένιο ηήλωσε ουρανό, τό παιδάκι τόν χαρτένιο του αϊτό.

Στην φτωχή αλλη που ή κάστρα έχει έαπλωθεί ο βασιλικός στη γλάστρα σιγανθεί.

"Ο άγέρας φως χαρίζει και ξαναγεννιά, σάν τήν άσπρη κρημυρίζει γειτονιά.

στελα.) **Μαγεμένο 'Αερογράφι** (καλά· αλλά στο γράμμα σου, στο τέλος, έχει κοντά στην υπογραφή σου, να βάλεις πάντα και το ψευδώνυμο με το όποιο θέλεις να σου απαντήσω.) **Ουράνιον Τόξον** (βέλαια, οι «Χίλιες Μιά Νύχτες» είναι κλασσικό πιά βιβλίο και πολύ καλή ή μεταφράση του κ. Τρικογλίδη) **Δημ. Γιαν.** (χαίρω πάρα πολύ κι' επιθυμώ να μου γράψης.) **Μαγεμένο Γιούλι** (τι λές! τόσα χρόνια είσαι συνδρομητής και τώρα μόλις αποφεύγεις; πάλι καλά! γράφς μου!) **Νάρμισσον** (περιμένω νέα σου από την 'Ανδρό) **Στυλιανόν Χ. Παυλόπουλον** (έστειλα 10ον) **Θέρμιν** (γνωστά και τα δυο αυτά Η. Πνεύματα περιμένα) **Τρυφονάκι** (αυτό, βλέπεις, σου έγκρινω' χαιρώ πολύ) **Φαίδραν** («Τρ. Γυναικά» και 12 τετρ. έστειλα) **Ραμσήν** (έστειλα 36 τετραδιά) **'Ανθροωπον, Ελλάβαν Βασιλισσαν** κτλ. κτλ.

'Αηδονόλαλην, Υιόν της Νυκτός, 'Ελευτίσαν 'Αντοσιάνου, 'Αρχοντοπούλαν, 'Αρίωνα (έστειλα.)

Μή με Δημόνη, Κόρη των 'Αθηνών, Δέλιαν, 'Αρσκειίδα, 'Αύραν 'Απερίλλου, Βικτωρίτσαν Σονδία, Σουράν, Ταρδίαν, Ξουρζομάλλη, Διπλωμάτην, Ουράνιον Τόξον και Κυραν-Κυραλίαν (Η. Πνεύματα και κομμاتیσας διά την Σ. Σ. Σ. Έλαβα και θα τα διαβάσω με τη σειρά των.)

Είς έσας έπιστολάς έλαβα μετά την 22 Μαΐου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΘΕΣΙΑ του 225 Διαγωνισμού.)
Αί λύσεις δεκταί μέχρι 29 'Ιουλίου.)

387. Δελφίγραφος
Φωτιά καίει στο πρώτο μου,
Στο δεύτερο ξωάκι.
Για να με βρής, στήν Αίγυπτο
Πρέπει να πάς λιγάκι.

388. Μεταγραμματισμός
Χρησιμώ στο παιδί
Που πηγαίνει στο σχολείο.
Τό κεφάλι άν άλλαξθῆ,
Σιγοτραγουά το θραυό.
"Άσπρες 'Αράπης

389. Αναγραμματισμός
Κάποιον συνδέσμον δύο
Στοιχεία άν μεταθέσης,
Τού σώματός σου μέλος
Διπλό θάποτελέσης.
"Άχ, Πόλη!

390. Δημόδες Δίγγραμμα
"Άσπρο είναι το χαράφι
Και μελαχρινός ό απόρος.
Μά μιλεί και συντυχαίνει.
Σάν κι' εκείνον που τό σπέρνει.
"Άδρα

391. Πυραμίδ
+
* + *
* * * + *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Οι στανροί καθέτως άρχαίος ρήτωρ. Ορίζοντίως εκ των άνω: Γυνή της Γραφής, πτηνών νηκτικόν, άρχαία ποιήτρια, στρατηγός της Σπάρτης και στρατηγός του Βυζαντίου. Βιολέττα

392. Κρυπτογραφικόν
12314567=Βυζαντ. Αύτοκρά-
214535 =Χορωρικόν [τωρ'
384267 ='Αρχ. βασιλεύς
462317 ='Ορλιον ζών
567 =Νήσος
62367 =Υπόσχεσις
71267 =Ποταμός

"Ελληνική Δέξη
393-397. Μαγικόν Γράμμα
Τῆ προσθήκη ενός γράμματος, πάντοτε του αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, να σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄσμα, Πίσις, μῖσος, φόνος, ἀλήτης.

"Αφρισμένο Κύμα
398. Διπλή 'Αρσστιχίς
Τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων τάχικα καθίς και τα δεύτερα γράμματα ἀποτελοῦν δύο ἄρσται ἄνθη:
1, Μοῦσα; 2, 'Αρκακτικόν; 3, Κριτής τοῦ 'Αδου; 4, 'Αρχαίος θεός; 5, Θερμός ἀνεμος; 6, 'Ελληνικόν πέλαγος; 7, 'Αρχαίος βασιλεύς ἐπιφανής.

"Εξερπητής του Μεξικου
399. Μικτόν

αιιοη - μινν - α - πιτ - αιιοη
"Αριστοκρατία

400. Γρίφος
"Ω εὐχῆ, πηθήσει, τ' ὄπη, ἦτις, δραματ' οἶκος.
"Ελίς της 'Ανατολής

Διά τους Γαλλομαθεῖς
401. Acrostiche
Les premières lettres des mots ci-dessous forment un jour de la semaine:
1, Planète; 2, Sentiment; 3, Souverain; 4, Autre jour; 5, Etat d'Europe.
Δημ. Χ. Παπαϊωάννου

402. Rébus
LNΨ ρι R τοο Ια ΚC
Ia Μεγάλη 'Ελλάς
Τέλος του 225 Διαγ. Δύσεων.
"Από το έρχόμενο αρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Δοκίμ. του φάλ. 11

145. Ψυτάλεια (ψι, τᾶ, Λεῖα).
—146. Κλειδωνιά κυδωνιά.—147. Βοργιάς-Γοργιάς.—148. Χιλή-χέλη.—149. Ο' μούσος, ἡ Μόσχα.—150. ΑΙΚΑΝΟΣ 151. ΣΕΡΑΚΑΜΗΑΣ ΠΙΣ ("Ερις, ΡΑΚΙΝΑΣ Ρεῖα, ἄρα, πα-ΦΙΛΩΤΑΣ ρεῖα, ἴσις.)
ΣΩΝΕΤΟΝ ρεῖα, ἴσις.)
ΣΙΑΗΝΟΣ —152-156. Διά ΑΡΟΤΡΟΝ του Χ: βρα-
χύς, στόχος, γᾶμα, λείγα, λέχος.—157. ΜΑΡΚΟΣ (Μαρκᾶν, ἀδέξιος, Ρωμαῖον, Κανόν, Οκνηρός, Συγγενής.) —158. Φασούλι στο Φασούλι γεμίζει το σακούλι. —159. Τό μέν ζητούμενον ἄλωτον, [ἐκφεύγει δὲ τὸ ἀμελούμενον.] (τό μ' ἔν, ζῆ, τουμ ἔν ον, ἄλλο τῶν ...) —160. Douleur-Douleur.—161. Les gros poissons mangent les petits.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

"Οσοι ἔλγης ἡ συνδρομή των, ὀφείλουν να τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

"Οσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπολοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου έτους, παρακαλοῦνται να τὸ στείλουν.

"Οσοι ἐπιθυμοῦν να λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνηση, πρέπει να στείλουν δρ. 10 διὰ να πάρουν ψευδώνυμον και να προτείνουν δύο-τρία τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκλογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμη δεκτὴ κάθε προσφορά, και ἡ μικρότερα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πᾶν λέξις με ἐπιτά στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, με παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 4.
"Ο χροιστός στοιχος δρ. 3.
"Η προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ—378)
Πιταρίδες = 'Αθαν. Ζαφειρίδης, Μικρὸς Ἀδρός = Γεώρ. Καμιόπουλος, Γαλλοελευκη Σημαῖα = Γεώργ. Καραπίης, Δομισόλ = Θεοδόσιος Στασινακίης. Διὰ μίση φοβήρας διελέθησαν οἱ "Αγωνιστοί. Τρέμητες!! τοὺς "ΑΝΘΩΝΙΜΟΥΣ.

(ΚΕΤ—379)
Γαρόνεια, Κελεῖδιστρα, Χιόνι, Θελοχάκι, Διάντα, Τσαχίνα, Μιμόζα, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικᾶ; Δ/σις: Στάσα 'Αλεξανδρόφω, 'Ιουβου 17-Β, 'Αθήναι. Μικρὴ Μελαχροινούλα, Ἐσθὲ Μαρωνία, Δούκισσα τῶν 'Αχαρνῶν (ΚΕΤ—380)

Οἱ κάρτες προτιμᾶς στείλα μας 'Ανδρομέδα. Περιμένομεν.
Μαρκισία Πρωματόουρ, Πριγκίπισσα (ΚΕΤ—381)
Κωνσταντίνε Βενεζιάς σου εὐχόμαι διὰ τὴν ἔορτήν σου χρόνια πολλά και εὐτυχῆ.
(ΚΕΤ—382)
ΤΑΡΖΑΝ

"ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ.
"Αισλασπούλα, ὀποστηρίζετε ΚΕΤ—292) διαγωνισμό μας Γλῶσσας 'Ελληνοπούλες, 'Αθηναῖκῆ Συντροφία, 'Εθνικόν Λίβρον, Μαργαριταρένια, Συροκόφ κτλ., περιμένομεν.
Διαπλάσπούλα, στή δημοπρασία οἱ (5) Ἀφανεῖς τμήθ 0,004. "Ολόκληρον τάγμα ἐπιτάλ από τοὺς (5) Ἀφανεῖς ἐναντίον μας κι' ὄπη πάρμα εἰδῶσιν. Μα(σου)ρίδη, βάλε ψευδώνυμο... μπριντ...
(ΚΕΤ—383)

"ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,
"Η ἐλίξις πᾶς τὸ διαπλάσπούλα θά καταδεχτοῦν να τιμηθοῦν τὸ φταγὸ διαγωνισμό τῆς (ΚΕΤ—367)

(ΚΕΤ—384)
Μιμόζα, Λυκόσπιλη, Ἀροσούλα, Τσαχίνα, στείλε γι' ἀνάμνησι ἕνα τετραδιάκι Σας στήν (ΚΕΤ—322) γιὰ τὴν:
Γαυκεῖα Σερριωτισπούλα

Μικρὲ Σερραῖτε, εἶσαι ὁ Κωνσταντῖνος Βενεζιάκος. ΜΑΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ
(ΚΕΤ—386)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΡΗΣ.
Προσέθη, γιὰ τὸ γελόλι ἀποκλήφι σου ἔγκλησθαι σὺλλογιστήρια. Μάθε ὅτι στήν "Αρη δὲν ὑπάρχουν ὄπη ἄπρησεν προδότη, ΠΑΡΑΣΠΟΝΔΟΙ τῶς. "Επρεπε ὅμως να ἀκεφθῆς ὅτι σπουδῆσι σὺ, δὲν μπορείς να τὰ βάλῃς με τὸν "Αρη, που ἔνα του δάκτυλο ἀρκεῖ γιὰ να σε λυθῶρ. ΚΑΝΕΝΑΝ δὲν ἐπεκλήφες ἀσαστῆ, ὄπη ἐποδενοναί ὅτι εἶσαι γιὰ τὰ πανηγύρια. Στοιχηματίζεις ἕνα εἰκοσπενταριά γιὰ κάθε ψευδώνυμο;
(ΚΕΤ—387)

Στείλετε Διαπλάσπούλα, Διαπλάσσοπούλες, τετραδιάκι στή (ΚΕΤ—332) Δ/σιν, γιὰ να σᾶς θυμώσαστε παντα.—Παναγία τοῦ "Θεορ, Κρινάκι της Σάμου
(ΚΕΤ—388)

Αἰμίλιε 'Εσρινέ, θά σε ἀπαντήσω ἕως τὴν 15ην 'Ιουλίου. ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΕΤ—389)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΡΗΣ,
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ
νέων ἀνεπαρκῶν ἀπαντήσεων ἔραβεῖται μόνον τὸ Γλυκὸ Χαριέβελο.

(ΚΕΤ—390)
Μικρὴ Μελαχροινούλα, Πριγκίπισσα 'Ινδῆ, Δούκισσα 'Ινδῆ, Δούκισσα 'Αχαρνῶν, Ἐσθὲ Μαρωνία, μὴ ἀρνεῖσθε ἕνα τετραδιάκι Σας στήν Δ/σιν (ΚΕΤ—322).
Γιὰ τὴν: Κρινέλευκη Νεράϊζα
(ΚΕΤ—391)

Πρωτομακρίντας σὸ σολωνά της Διαπλάσσοσ ὄχι χροιστά. Ἐσθὲ Νεράϊζα, πᾶς πᾶς με τὸν Αὐλιῖμιν.
ΤΡΥΦΟΝΑΚΙ

(ΚΕΤ—392)
ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρύσσει διαγωνισμόν Μ. Μ. και ἔγραφεν καλλιτεχνικῶν κερτάων. Συμμετοχὴ δρ. 2. Βραβεῖα δέκα, ἐλεκτά. Δ/σις (ΚΕΤ—307). Ν. Τριτσίλης

(ΚΕΤ—393)
ΔΙΕΓΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ
Διαπλάσσοπαί χαιρῖν
(ΚΕΤ—394)

Διαπλάσπούλα, δὲν φαντάζεθε πόσον κἀνετε να χαρῆ ἕνα ἐδέλερι Σας ὑποστηρίζοντας τὴν (ΚΕΤ—233) ἀγγελίαν του Παράτασις διαγωνισμοῦ μόνον 20 πέρας.
"Ελληνική Δέξη

(ΚΕΤ—395)
"ΦΑΡΑΣ,
"Αναδιοργανωθεῖς ὁ Ἑλληνοσ ἈΦαραῶν με νέον διοικητικὸν συμβούλιον, χαιρετῆ τὸ Διαπλάσσοπα, ἰδιαιτέρως τῆς "Γλῶσσας 'Ελληνοπούλες και παραχαρῆ με θεσούλα στή "Διαβατικῆ.

(ΚΕΤ—396)
ΔΙΑΒΑΤΙΚΗ, εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς εὐχὰς.
Κωνσταντῖνος Σχοινιάς
(ΚΕΤ—397)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικᾶ; "Ενα σου τετραδιάκι δι' ἑμὲ θά εἶναι εὐτυχία.
ΒΙΟΛΑΝΤΗ
(ΚΕΤ—398)

Αἰντοκάνεττα, ἕνα σου τετραδιάκι στείλε μου, γιὰ να σε θυμηθῶμι, διὰ τὴν Διαπλάσσοσ.
Ριγγολέττες

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Από τοὺς ἔν παρενθέσι ἀριθμοὺς, ὁ πρώτος εἶναι τὸ ταχυδρομικὸν τοῦ 'Εσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος τοῦ 'Εξωτερικοῦ.)

"Ο Ἄγγελος της Ἀγάπης, (με 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 και 12).

"Η Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Βενοπούλου (με 24 εἰκόνας) δρ. 15. (5 και 6).
Τὸ Βιβλίον της Συμπεριφορῆς, δρ. 7. (3.50 και 4.50).
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (με 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 και 7).

Παιδικὸν Ἐσάτορ, Γρ. Βενοπούλου, δι' ἑορτᾶς Σχολείων και Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 15. (5 και 6). Β' Τόμος δρ. 15. (5 και 6).
Παιδικὸν Πνεῦμα, (3 τομῆδια) ἕκαστον δρ. 2.50. (1.50 και 3).

Πρόσθε δ Νινίου, (με 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 και 8.50).
"Ο Πυρετοπόλες, (με 24 εἰκόνας) δρ. 25. (8 και 7).
Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 και 8.50).
"Ο Φῶτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3.50 και 4.50).

"Αγγελικῆ, και ἄλλα διηγήματα Σταυρούλας Μαρκέτου, δρ. 10. (3.50 και 4.50).
Διηγήματα και Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10. (± και 5).